

ATS 12: 1 NATURSKILDNINGARNA I DEN NORRÖNA DIKTNINGEN. 27

vidundrens hemvist: här dvaldes Midgårdssormen och andra monstrar. »Mycket ondt finnes i sjön»¹ heter det, betecknande nog, uti en isländsk saga, Bjarnar saga Hitdælakappa (Köpenhamn 1847) s. 42. Så säges det också i Njála kap. 119 om Skarphéðinn, att han såge så otäck ut, som om han hade kommit ur sjöklipporna². En prest säges i Njála vid ett tillfälle hafva tyckt sig se hafsens djup vid altaret och i djupet många skräckbilder (kap 157)³.

Den fornengelska diktningens djupt melankoliska teckning af den kringirrande sjömannens dystra lif, hvilken t. ex. möter oss i de utmärkta poemen Vandraren och Sjöfararen, saknar dock motstycke i den norröna vitterheten. Tvärtom sjunger Olof den heliges framstående skald Sighvatr Þórðarson (Hkr. Saga Óláfs hins helga kap. 70):

*Kátr var ek opt, þa er úti
orðigt veðr á fjörðum
vísa segl i vási
vindblásit skóf Strindar,*

ungefär: »Jag var ofta glad, då en häftig storm ute på hafvet fylde Norges konungs af vinden svällande segel». Deremot kunde det väl hända, att skalden i likhet med Egill uttryckte sin vrede gent emot hafvet på grund af förluster, som detsamma tillfogat honom. Uti Víglundar saga (s. 64) qväder skaldinnan Ketilriðr, då hon fått höra, att hafvet beröfvat henne hennes vänner: *leiðr er mér sjófar sorti ok súgandi bára*, det är: jag afskyr sjöns tjocka och den sugande vågen.

Synnerligen kraftigt vittna de norröna urkunderna om den glädje, som solen skänkte Nordborna. I den höges sång prisas elden och solens anblick såsom det

¹ *Mart er illt í sæ.*

² *Seð illiligr, sem genginn sé út ór sjávar hómrum.*

³ *Sýndiz presti sjávardjúp hjá altarinu ok sá þar í ógnir margar.*